

Zadeva C-80/21**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

8. februar 2021

Predložitevno sodišče:Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie (okrajno
sodišče za Varšavo – Śródmieście v Varšavi, Poljska)**Datum predložitvene odločbe:**

27. oktober 2020

Tožeči stranki:

EK

SK

Tožena stranka:

DBP.

Predmet postopka pred nacionalnim sodiščem

Tožeči stranki predlagata, naj se presodi, da jima mora tožena stranka plačati denarni znesek z zakonskimi zamudnimi obrestmi v povezavi z zneski, ki so jima bili kot del odplačila kredita zaradi uporabe nepoštenih pogodbenih pogojev, vsebovanih v pogodbi o hipotekarnem kreditu, denominiranem v švicarskih frankih (CHF), neupravičeno zaračunani kot obroki glavnice in obresti. Tožeči stranki, ki sta potrošnika, izpodbijata pogodbene pogoje kreditne pogodbe, ki z njima niso bili posamično dogovorjeni in se nanašajo na pretvorbo zneska kredita in obrokov kredita na podlagi menjalnega tečaja tujih valut, ki ga je določila tožena banka.

Predmet in pravna podlaga vprašanja za predhodno odločanje

Razlaga prava Unije, zlasti člena 6(1) in člena 7(1) Direktive Sveta 93/13/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288); člen 267 PDEU

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 6(1) in člen 7(1) Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah razlagati tako, da nasprotujeta sodni razlagi nacionalnih določb, v skladu s katero sodišče ne ugotavlja nepoštenosti celotnega pogodbenega pogoja, ampak le tistega njegovega dela, zaradi katerega je pogoj nepošten, zaradi česar ta pogoj ostane delno v veljavi?
2. Ali je treba člen 6(1) in člen 7(1) Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah razlagati tako, da izključujeta sodno razlago nacionalnih določb, v skladu s katero lahko sodišče, ko ugotovi, da je pogodbeni pogoj, brez katerega pogodba ne bi mogla zavezovati, nepošten, spremeni preostale dele pogodbe na podlagi razlage izjav volje strank, da bi se preprečila neveljavnost pogodbe, ki je v korist potrošnika?

Navedena zakonodaja Skupnosti

Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah: enaindvajseta in štiriindvajseta uvodna izjava; člen 6(1) in člen 7(1) in (2).

Navedena nacionalna zakonodaja

Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (zakon z dne 23. aprila 1964, civilni zakonik) (Dz.U. št. 16, poz. 93, s spremembami), v nadaljevanju: civilni zakonik.

Potrošnik je fizična oseba, ki s trgovcem sklene pravni posel, ki ni neposredno povezan z njegovo poslovno ali poklicno dejavnostjo (člen 22¹).

(odstavek 1) Pravni posel, ki je v nasprotju z zakonom ali je namenjen izogibanju zakonu, je neveljaven, razen če je v predpisih določen drugačen učinek, zlasti ta, da na mesto neveljavnih določb pravnega posla stopijo ustrezne določbe zakona. (odstavek 2) Pravni posel, ki ni v skladu z načeli družbenega sobivanja, je neveljaven. (odstavek 3) Če se neveljavnost ugotovi le za del pravnega posla, pravni posel v preostalem delu ostane veljaven, razen če okoliščine kažejo, da brez neveljavnih določb pravni posel ne bi bil sklenjen (člen 58).

(odstavek 1) Izjavo volje je treba razlagati glede na okoliščine, v katerih je bila dana, načela družbenega sobivanja in ustaljene običaje. (odstavek 2) Pogodbe je

treba razlagati glede na skupni namen strank in namen pogodbe, in ne samo glede na njihovo besedilo (člen 65).

(odstavek 1) Potrošnika pogodbeni pogoji, ki niso bili dogovorjeni posamično, ne zavezujejo, če se z njimi njegove pravice in obveznosti določajo v nasprotju z dobrimi običaji, tako da so v bistvenem nasprotju z njegovimi interesi (nepošteni pogodbeni pogoji). To ne velja za pogoje, ki se nanašajo na glavne obveznosti pogodbenih strank, zlasti ceno ali plačilo, če je njihovo besedilo jasno. (odstavek 2) Če pogodbeni pogoj v skladu z odstavkom 1 ne zavezuje potrošnika, pogodba pogodbene stranke zavezuje v preostalem delu. (odstavek 3). Pogodbeni pogoji, ki niso dogovorjeni posamično, so tisti pogodbeni pogoji, na katerih vsebino potrošnik ni imel dejanskega vpliva. To zlasti velja za pogodbene pogoje, prevzete iz tipske pogodbe, ki jo je potrošniku predlagal sopogodbenik. (odstavek 4) Dokazno breme, da je bil nek pogoj dogovorjen posamično, nosi stranka, ki se nanj sklicuje (člen 385¹).

Ocena skladnosti pogodbenega določila z dobrimi običaji se opravi glede na stanje ob sklenitvi pogodbe ob upoštevanju njene vsebine, okoliščin sklenitve in pogodb, povezanih s pogodbo, ki vsebuje pogoj, ki je predmet presoje (člen 385²).

Kdor je brez pravnega temelja pridobil premoženjsko korist v škodo druge osebe, mora vrniti korist v naravi, če to ni mogoče, pa plačati njeno protivrednost (člen 405).

(odstavek 1) Določbe prejšnjih členov veljajo zlasti za izpolnitve brez pravnega temelja. (odstavek 2) Izpolnitev je brez pravnega temelja, če oseba, ki je nekaj izpolnila, sploh ni bila zavezana ali ni bila zavezana prejemniku izpolnitve, ali če je podlaga za izpolnitev prenehala ali predvideni namen izpolnitve ni bil dosežen ali če je bil pravni posel, ki je bil podlaga za obveznost izpolnitve, neveljaven in tudi po izpolnitvi ni postal veljaven. (člen 410).

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (zakon z dne 29. avgusta 1997, bančno pravo) (Dz.U. št. 140, poz. 939, s spremembami).

S kreditno pogodbo se banka zavezuje, da bo kreditojemalcu za obdobje, določeno v pogodbi, zagotovila znesek namenskih sredstev, kreditojemalec pa se zaveže, da ga bo uporabil pod pogoji, določenimi v pogodbi, vrnil znesek uporabljenega kredita skupaj z obrestmi v določenih rokih odplačevanja in plačal provizijo za odobreni kredit (člen 69(1) v različici, ki je veljala 8. julija 2008).

Kreditno pogodbo je treba skleniti v pisni obliki in določiti zlasti: (1) pogodbene stranke, (2) znesek in valuto kredita, (3) namen, za katerega je bil kredit odobren, (4) pogoje in datum odplačila kredita, (5) višino obrestne mere za kredit in pogoje za njeno spremembo, (6) način zavarovanja odplačila kredita, (7) obseg pooblastil banke v zvezi z nadzorom nad uporabo in odplačilom kredita, (8) datume in način dajanja denarnih sredstev kreditojemalcu na voljo, (9) znesek provizije, če pogodba to določa, (10) pogoje za spremembo in odpoved pogodbe (člen 69(2) v različici, ki je veljala 8. julija 2008).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

Tožeči stranki sta 8. julija 2008 sklenili 360-mesečno pogodbo o hipotekarnem kreditu, denominiranem švicarskih frankih (CHF), v znesku 103.260 CHF, ki je bil izplačan v enkratnem znesku v obdobju do 8. oktobra 2008. Obrestna mera za kredit je bila spremenljiva, kredit se je odplačeval v enakih obrokih.

V skladu s „Kreditnimi pogoji“, ki sta jih tožeči stranki sprejeli, naj bi bil znesek kredita plačan kreditojemalcu v PLN, v CHF ali v drugi valuti. Za pretvorbo zneska kredita v PLN naj bi banka uporabila odkupni tečaj CHF, objavljen v „Tečajni listi za stanovanjske in konsolidacijske kredite v tujih valutah Deutsche Bank PBC S.A.“, ki velja na dan izplačila zneska kredita oziroma njegove tranše. Odplačilo kredita naj bi potekalo tako, da bi banka bančni račun kreditojemalca bremenila za znesek PLN, ki je enakovreden tekočemu obroku v CHF, za zapadle dolgove in za druge terjatve banke v CHF, izračunane glede na prodajni tečaj CHF, objavljen v „Tečajni listi [...] (ni prevedeno) SA Deutsche Bank PBC S.A.“, ki velja za banko.

Tožeči stranki sta v tožbi, ki sta jo vložili 6. julija 2018, predlagali, naj jima tožena stranka plača znesek 26.274,90 PLN skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi. V obrazložitvi svojega zahtevka sta zlasti navedli, da jima je tožena banka v obdobju od 17. julija 2008 do 3. aprila 2012 zaradi uporabe nepoštenih pogodbenih pogojev, vsebovanih v kreditni pogodbi, neupravičeno zaračunala znesek 24.705,30 PLN. Tožena stranka je predlagala zavrnitev tožbe in navedla, da kreditna pogodba ni neveljavna in ne vsebuje nepoštenih pogodbenih pogojev.

Iz zaslišanja tožečih strank in prič je razvidno, da tožeči stranki ob sklenitvi kreditne pogodbe nista opravljali nobene gospodarske dejavnosti, v letih 2006 in 2008 pa sta s toženo banko sklenili štiri kreditne pogodbe. Med kreditnim postopkom sta tožeči stranki z banko komunicirali na daljavo in sta opravili le en obisk v poslovalnici banke. Večino kreditnih dokumentov (vključno z vlogo za kredit in kreditno pogodbo) so podpisali zastopniki tožečih strank. Tožeči stranki se nista z banko pogajali o nobenih pogojih kreditne pogodbe. Tožeči stranki sta prosili banko, naj jima osnutek pogodbe pošlje po elektronski pošti, preden ga podpišeta, vendar so te prošnje ostale brez odgovora. Med postopkom sta bili tožeči stranki obveščeni o posledicah morebitne razglasitve pogodbe za neveljavno s strani sodišča. Tožeči stranki sta navedli, da razumeta pravne in finančne posledice razveljavitve kreditne pogodbe, jih sprejemata, in soglašata, da sodišče razglasi pogodbo za neveljavno.

Kratka obrazložitev predloga

Glede na stališče, prevladujoče v poljski sodni praksi, pogodbeno določila, ki jih je uporabila tožena banka, vsebujejo nepošteno pogoje, vendar ti veljajo le za nekatere klavzule o pretvorbi in njihova neveljavnost ne preprečuje izvajanja pogodbe.

Predlagane rešitve, ki se pojavljajo v dosedanji nacionalni sodni praksi, zbudajo dvome z vidika člena 6(1) Direktive 93/13. Kot je pojasnilo Sodišče¹: „Člen 6(1) Direktive 93/13 je treba razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, [...] ki dovoljuje nacionalnemu sodišču, da če ugotovi ničnost nepoštenega pogoja v pogodbi, ki jo je prodajalec ali ponudnik sklenil s potrošnikom, navedeno pogodbo prilagodi tako, da spremeni vsebino tega pogoja. [...] [I]z besedila odstavka 1 navedenega člena 6 izhaja, da morajo nacionalna sodišča le zavrniti uporabo nepoštenega pogodbenega pogoja tako, da nima zavezujočih učinkov za potrošnika, ne smejo pa spremeniti njegove vsebine. Ta pogodba mora načeloma še naprej obstajati brez kakršnekoli drugačne spremembe, kot je ta, ki izhaja iz izbrisa nepoštenih pogojev, če je v skladu s pravili nacionalnega prava pravno mogoča kontinuiteta pogodbe. [...] [Č]e bi nacionalno sodišče smelo spremeniti vsebino nepoštenih pogojev v takih pogodbah, [bi] taka pristojnost lahko ogrozila uresničitev dolgoročnega cilja iz člena 7 Direktive 93/13. Ta pristojnost bi namreč prispevala k temu, da bi se za prodajalce ali ponudnike odpravil odvračilni učinek le s preprosto neuporabo takih nepoštenih pogojev za potrošnika (glej v tem smislu zgoraj naveden sklep Pohotovost, točka 41 in navedena sodna praksa), ker bi ti prodajalci ali ponudniki še naprej skušali uporabljati te pogoje, če bi vedeli, da lahko nacionalno sodišče, če bo ugotovilo njihovo ničnost, pogodbo vseeno dopolni v potrebnem obsegu tako, da se zagotovi interes teh prodajalcev ali ponudnikov.“ Poleg tega se je Sodišče v navedeni sodbi (točka 69) neposredno sklicevalo na točke od 86 do 88 mnenja generalne pravobranilke Verice Trstenjak z dne 14. februarja 2012, v katerem je bilo zgoraj navedeno vprašanje pojasnjeno še bolj neposredno in odločno. Generalna pravobranilka je opozorila na zmanjšanje tveganja, ki ga trgovec nosi zaradi uporabe nepoštenih pogojev, ker je sprememba s prilagoditvijo pogojev nacionalni zakonodaji za trgovca sprejemljiva. Možnost konvalidacije razlogov za neveljavnost pogodbe in preglednost tveganja za trgovca bi lahko imela nasprotni učinek od tistega, ki ga je predvidel zakonodajalec EU, in bi lahko ustvarila možnosti za naknadne spremembe pogodbe s strani sodišča, ki ne bi le oslabile odvračilnega učinka, ki izhaja iz člena 6 zgoraj navedene direktive, temveč bi imele celo nasproten učinek. Zgornje stališče je bilo izraženo tudi v številnih drugih odločbah Sodišča.²

¹ Glej sodbo z dne 14. junija 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10

² Glej sklepe Sodišča: z dne 16. novembra 2010, Pohotovost, C-76/10, točka 41; z dne 11. junija 2015, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-602/13, točke od 33 do 37; z dne 6. junija 2016, Ibercaja Banco, C-613/15, točke od 36 do 38, in sodbe z dne 30. aprila 2014, Kásler, C-26/13, točki 77 in 79; z dne 21. januarja 2015, Unicaja Banco in Caixabank, C-482/13, C-484/13, C-485/13 in C-487/13, točke 28, 31 in 32; z dne 30. maja 2013, Asbeek Brusse in de Man Garabito, C-488/11, točka 57; z dne 21. aprila 2016, Radlinger, C-377/14, točke od 97 do 100; z dne 21. decembra 2016, Naranjo in Martinez, C-154/15 in C-307/15, točki 57 in 60; z dne 26. januarja 2017, Banco Primus, C-421/14, točki 71 in 73; z dne 31. maja 2018, Sziber, C-483/16, točka 32; z dne 7. avgusta 2018, Banco Santander in Cortes, C-96/16 in C-94/17, točki 73 in 75; z dne 13. septembra 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, točka 41; z dne 14. marca 2019, Dunai, C-118/17, točka 51; z dne 26. marca 2019, Abanca Corporación Bancaria i Bankia, C-70/17 in C-179/17, točke 53, 54, 63 in z dne 7. novembra 2019, NMBS, C-349/18, C-350/18, C-351/18, točke od 66 do 69.

Vendar je Sodišče priznalo eno izjemo od pravila, da so nepošteni pogodbeni pogoji brez učinka, in poudarilo³, da v okoliščinah, v katerih pogodba, sklenjena med trgovcem in potrošnikom, po črtanju nepoštenega pogoja ne more več obstajati, člen 6(1) Direktive 93/13 ne nasprotuje nacionalnemu pravilu, ki nacionalnemu sodišču omogoča, da ga nadomesti z dispozitivno nacionalno določbo. Zgornje stališče je bilo nato dopolnjeno z navedbo, da je možnost nadomestitve nepoštenega pogoja z zavezujočo določbo nacionalne zakonodaje omejena na primere, v katerih bi morale sodišče zaradi ugotovitve neveljavnosti nedovoljenega pogoja razglasiti neveljavnost pogodbe v celoti, zaradi česar bi bil potrošnik izpostavljen takim posledicam, da bi te zanj pomenile kazen.⁴ Poleg tega je Sodišče v sodbi z dne 14. junija 2012 neposredno navedlo, da člena 6(1) ni mogoče razumeti tako, da nacionalnemu sodišču dovoljuje, da spremeni vsebino tega pogoja, namesto da bi le zavrnilo njegovo uporabo za potrošnika, ampak ga je treba razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, ki dovoljuje nacionalnemu sodišču, da pogodbo prilagodi tako, da spremeni vsebino tega pogoja.⁵ Nazadnje je Sodišče pri razlagi pomena člena 6 in 7 Direktive 93/13 navedlo, da „nasprotujeta temu, da se pogoj o predčasni zapadlosti obveznosti iz pogodbe o hipotekarnem kreditu, ki je bil ugotovljen za nepoštenega, z odpravo elementov, zaradi katerih je nepošten, delno ohrani, če bi se zaradi take odprave spremenila vsebina tega pogoja, ki bi vplivala na njegovo bistvo.“⁶

Velike dvome sodišču povzroča stališče, da so lahko pogoji, ki se nanašajo na izplačilo in odplačilo kredita, le deloma nepošteni, odstranitev njihovega protipravnega dela pa omogoča nemoteno izvajanje kreditne pogodbe v preostalem delu. Najbolj vprašljivo je stališče, da bi bilo treba iz določil, v skladu s katerimi se lahko izplačilo in odplačilo kredita s soglasjem banke izvede v CHF, odpraviti nepošten pogoj, da je treba pridobiti soglasje banke, kar bi posledično pomenilo, da se lahko kredit brez nadaljnjih pogojev izplača in odplača v CHF. V skladu s tem stališčem bi se pogodbeni določila glede izplačila in odplačila kredita, ki določajo: „Znesek kredita bo kreditojemalcu izplačan v PLN. [...] S soglasjem banke se lahko kredit izplača tudi v CHF ali drugi valuti.“ (člen 2(2)), "Odplačilo kredita bo potekalo tako, da bo banka bančni račun kreditojemalca bremenila za znesek PLN, ki je enakvreden tekočemu obroku v CHF, za zapadle dolgove in za druge terjatve banke v CHF, izračunane glede na prodajni tečaj CHF, objavljen v ‚Tečajni listi [...]‘, ki velja za banko, dva delovna dneva pred datumom odplačila vsakega obroka kredita. S soglasjem banke lahko

³ Glej sodbo z dne 30. aprila 2014, Kásler, C-26/13, točka 85.

⁴ Glej sklep Sodišča z dne 11. junija 2015, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-602/13, točka 38, in sodbe z dne 21. januarja 2015, Unicaja Banco in Caixabank, C-482/13, C-484/13, C-485/13 in C-487/13, točka 33; z dne 7. avgusta 2018, Banco Santander in Cortés, C-96/16 in C-94/17, točka 74; z dne 14. marca 2019, Dunai, C-118/17, točka 54 in z dne 26. marca 2019, Abanca Corporación Bancaria i Bankia, C-70/17 in C-179/17, točki 37 in 59.

⁵ Glej sodbo Sodišča z dne 14. junija 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, točki 71 in 73.

⁶ Glej sodbo z dne 26. marca 2019, Abanca Corporación Bancaria in Bankia, C-70/17 in C-179/17, točka 64.

kreditojemalec kredit odplača tudi v CHF ali drugi valuti.“ (člen 6(1)), po tem, ko bi iz njih odstranili nepošteno pogoje, glasili: „*Kredit se lahko izplača v CHF*“ (člen 2(2)). „*Kreditojemalec lahko kredit odplača v CHF*“ (člen 6(1)). Težko se je upreti vtisu, da tak postopek ni nič drugega kot odstranitev elementov iz nepoštenega pogodbenega pogoja, zaradi katerih je ta nepošten, kar bistveno spremeni vsebino tega pogoja in je v nasprotju s členom 6 in 7 Direktive 93/13.⁷

Poleg tega je posledica takšnega postopka zmanjšanje odvratilnega učinka, saj trgovcu, ki v pogodbo vključi nepošteno pogoje, zagotavlja, da jih bo v najslabšem primeru sodišče spremenilo tako, da bo zagotovilo nadaljnje nemoteno izvajanje pogodbe, brez kakršnih koli negativnih posledic za trgovca. V praksi se tako izkaže, da je varstvo potrošnikov fiktivno, saj bo potrošnik v tipični situaciji na podlagi besedila pogodbe prepričan, da mora kredit odplačevati v PLN, ker ni pridobil soglasja za odplačilo v CHF, šele po sodbi sodišča pa bo ugotovil, da da to ni bilo tako – to pa izpostavlja potrošnika očitku nepravilnega izvajanja pogodbe in ustvarja grožnjo odpovedi kreditne pogodbe s strani banke in takojšnje zapadlosti celotnega zneska kredita v plačilo.

Dvome poraja tudi drugo stališče, v skladu s katerim priznanje določenih pogodbenih pogojev kot nepoštenih in posledično nezavezujočih za potrošnika ne preprečuje spreminjanja drugih določil pogodbe tako, da se pogodba nazadnje izvede. Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska), ki je klavzule o konverziji opredelilo kot nepošteno pogodbeno pogoje, je grajalo to, da je bil znesek kredita izražen v CHF in ne v PLN, ter presodilo, da je treba kreditno pogodbo šteti za kreditno pogodbo v PLN. Vendar ni znano, ali je ta posebna pretvorba deviznega kredita v kredit v PLN posledica razlage izjav volje pogodbenih strank (člen 65(2) civilnega zakonika) ali ugotovitve, da je tudi določilo, ki določa višino kredita, nepošten pogodbeni pogoj (člen 385¹(1) civilnega zakonika). Zdi se, da namen vrhovnega sodišča ni bila ugotovitev, da je določilo kreditne pogodbe, ki določa znesek kredita, nepošteno (člen 385¹(1) civilnega zakonika), ker bi bila v takem primeru sprememba ali dopolnitev pogodbe, da bi zapolnili „vrzel“ v pogodbi, povsem v nasprotju s členom 6(1) Direktive 93/13. Zato se zdi, da je treba po mnenju vrhovnega sodišča na podlagi razlage volje strank (člen 65(2) civilnega zakonika) določiti, da je znesek kredita izražen v PLN in ne v CHF. Tu pa se postavlja vprašanje, ali je tovrstno razumevanje člena 65(2) civilnega zakonika v skladu s členoma 6 in 7 Direktive 93/13 in ali je taka razlaga namenjena zaščiti interesov potrošnikov ali pa zaščiti interesov trgovca, ki uporablja nepošteno pogodbeno pogoje. Ni mogoče izključiti položaja, ko sodišče po razglasitvi nekaterih pogodbenih pogojev za nepošteno, ugotovi, da brez teh pogojev nadaljnje izvajanje pogodbe ni mogoče, vendar pa z namenom da bi preprečilo neveljavnost te pogodbe, razloži druge pogodbeno pogoje tako, da omogoča ohranitev veljavnosti pogodbe. V položaju, v katerem bi bil potrošnik pripravljen sprejeti neveljavnost pogodbe, se zdi, da je opisano ravnanje sodišča v nasprotju z

⁷ Glej sodbo z dne 26. marca 2019, Abanca Corporación Bancaria in Bankia, C-70/17 in C-179/17, točka 64.

določbami členov 6 in 7 Direktive 93/13 in z načelom, da sodišče pogodbe ne sme spremeniti na drug način, kot z razglasitvijo nepoštenih pogodbenih pogojev za nezavezujoče, z načelom učinkovitega varstva pravic potrošnikov in z obveznostjo zagotovitve odvratilnega učinka uporabe Direktive 93/13 na trgovce, ki izhajajo iz te direktive.

Alternativna rešitev bi bila, da bi sodišče ugotovilo, da so določila o izplačilu in odplačilu kredita iz člena 2(2) in člena 6(1) pogodbenih pogojev v celoti nepošteni pogodbeni pogoji, ki za stranke niso zavezujoči (člen 385¹(1) civilnega zakonika) in brez katerih pogodba ne more veljati (člen 6(1) Direktive 93/13), poleg tega pa bi bila takšna pogodba, ki ne vsebuje bistvenih določil o pravilih odplačevanja kredita in načinu dajanja sredstev na voljo kreditojemalcu (člen 69(2), točki 4 in 8 bančnega zakona) v nasprotju z zakonom in posledično neveljavna (člen 58(1) civilnega zakonika), zato bi vse izpolnitve, ki se opravijo na njeni podlagi, to je izplačilo kredita in odplačilo obrokov – pomenile izpolnitve brez pravnega temelja (člen 410 civilnega zakonika), ki jih je treba vrniti (člen 405 civilnega zakonika v povezavi s členom 410(1) civilnega zakonika). Zdi se, da je takšna rešitev v obravnavanem primeru mogoča, zlasti ker sta toženi stranki soglašali z razglasitvijo neveljavnosti pogodbe. Ker pa bi bila takšna rešitev v nasprotju z zgoraj navedenimi metodami sodne razlage nacionalnih določb, je treba to vprašanje predložiti v predhodno odločanje. Zato predložitveno sodišče meni, da mora Sodišče odgovoriti, ali je treba predlagano rešitev šteti za pravilno.

Predložitveno sodišče predlaga naslednja odgovora na zgornja vprašanja.

1. Člen 6(1) in člen 7(1) Direktive Sveta 93/13/EGS je treba razlagati tako, da nasprotuje sodni razlagi nacionalnih določb, v skladu s katero sodišče ne ugotavlja nepoštenosti celotnega pogodbenega pogoja, temveč le tistega njegovega dela, zaradi katerega je pogoj nepošten, zaradi česar ta pogoj ostane delno v veljavi.
2. Člen 6(1) in člen 7(1) Direktive Sveta 93/13/EGS je treba razlagati tako, da izključuje sodno razlago nacionalnih določb, v skladu s katero lahko sodišče, ko ugotovi, da je pogodbeni pogoj, brez katerega pogodba ne bi mogla zavezovati, nepošten, spremeni preostale dele pogodbe na podlagi razlage izjav volje strank, da bi se preprečila neveljavnost pogodbe, ki je v korist potrošnika.